

GILBERT SINOUE

TAŞLARIN ÇIĞLIĞI

TARİHİ ROMAN

Ortadoğu'nun toplumsal ve duygusal çalkantıları sıcak, renkli, sürükleyici bir öyküye dönüşüyor...

Çeviri: Gönül Akgerman

GILBERT SINOUE
Taşların ığlığı

Can Yayınları 2025

Inch'Allah: Le Cri des pierres, Gilbert Sinoué

© 2010, Flammarion

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2011

Bu kitabın 1. baskısı 7 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Alev Özgüner

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1392-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

GILBERT SINOUE

Taşların ığlığı

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

F. Gönül Akgerman

GILBERT SINOUE, Mısır asıllı Fransız yazar. 1947 yılında Kahire'de dünyaya geldi. Paris'te müzik eğitimi aldı. Başkentin gece kulüplerinde gitar çaldı, besteler yaptı. Otuzlu yaşlarının sonunda müziği bir yana bırakıp roman yazmaya başladı. Hikye anlatmaktaki ustalığı ve ayrıntılara gösterdiği önem, yazarın, her biri tarihin farklı dönemlerinde geçen romanlarının geniş okuyucu kitleleri tarafından büyük ilgiyle karşılanmasını sağladı. Romanlarıyla birçok ödül alan yazar, aynı zamanda senaryo da yazıyor.

Gilbert Sinoué'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Yasemin Kokusu, 2011

Tamtam ve Dina'ya

Önsöz

Yasemin Kokusu ve *Taşların Çığığhi* adlarını taşıyan iki ciltlik bu tarihî romanın temel konusu “Filistin meselesi”dir. 11 Eylül 2001 Salı günü New York ve Washington’da yaklaşık üç bin kişinin ölümüne yol açan terörist saldırının failleriyle aynı coğrafyada doğmuş olan Arap asıllı Fransız yazar Gilbert Sinoué kendi kendine, “Mesele nasıl bu raddeye geldi?” sorusunu sormuş ve meselenin başlangıcı olan Osmanlı İmparatorluğu’nun yıkılışından 2001 yılına kadar Ortadoğu’daki tarihsel, toplumsal ve duygusal çalkantıları öyküye dönüştürürken olabildiğince tarafsız olmaya ve belgesel verilere dayanmaya özen göstermiştir.

İkinci cilt *Taşların Çığığhi*’nda öykü Mısırlı Lütüfî ailesi, Filistinli Şahid ailesi, Yahudi Markus ailesi ve Iraklı El-Nidal ailesiyle, Fransız diplomat Jean-François’nın yaşamlarının, askerî bir darbeye Mısır’da yönetime el koyan Nâsır’ın Süveyş Kanalı’nı millileştirdiği 1956 yılından, Tel Aviv’de İsrail-Filistin barış protokolü kutlamaları töreninde Yitshak Rabin’in fanatik bir Yahudi tarafından öldürüldüğü 4 Kasım 1995 tarihine kadar olan zaman dilimini kapsar. Yaklaşık 40 yıllık bu kesitte, Nâsır’ın, Mişel Eflak’ın, Yaser Arafat’ın, Enver Sedat’ın, Menahem Begin’in, Hafız Esad’ın, Saddam Hüseyin’in ve diğer pek çok toplum öncüsünün Ortadoğu’da tarihin şekillenmesini nasıl belirlediklerini, üç yıl süren Mısır-Suriye birleşmesini, 1967 Altı Gün Savaşı’nı, 1972 Kara Eylül saldırısını, 1982 Sabra ve Şatilla katliamlarını, 1985 Achille Lauro krizini bir kez daha hatırlayacağız.

F. GÖNÜL AKGERMAN

Hayalî kişiler

Filistinli Şahid ailesi

Baba: Murad Şahid

Anne: Mona Şahid, Teymur Lütfi'nin kız kardeşi

Büyük oğulları: Kerim Şahid

Murad'ın kardeşi: Süleyman Şahid

Murad ve Süleyman Şahid'in kız kardeşi: Samia Abdülkadir

Samia ve Abdülkadir'in oğlu: Hüseyin el-Hüseyini

Leyla Şahid: Kerim'in eşi, Tarbuş'ların kızı

Feyruz Şahid: Kerim ve Leyla'nın kızı

Mebruk: Kerim ve Leyla'nın büyük oğlu

Ömer: Kerim ve Leyla'nın küçük oğlu

Mısırlı Lütfi ailesi

Teymur Lütfi: baba

Nur Lütfi: anne

Hişam Lütfi: büyük oğulları

Fadıl Lütfi: küçük oğulları

İsraili Bronstein ailesi

Samuel Bronstein: baba

İrina Bronstein: anne, Yusuf Markus'un kızı

Avram Bronstein: oğulları

İraklı El-Safi ailesi

Selma el-Safi: Nidal el-Safi'nin dul eşi

Feyyaz: Selma'nın yeğeni

Macide el-Safi: Feyyaz'ın eşi

Fransız çift

Jean-François Levent

Dünya Levent: Nidal el-Safi'nin kız kardeşi

Giriş

Babamın nesli yirmi üç aylık bir sürede birçok yapay sınır ve bu sınırlar içinde bir o kadar da yapay ulus oluşturacaktı.

Yeni Lübnan, kuruluş tarihi olan 30 Ağustos 1920'de General Henri Gouraud tarafından Suriye'den koparılacaktı. Sözüm ona Sırların, Hırvatların ve Slovenlerin ülkesi olan Yugoslavya'nın varlığı 28 Haziran 1921'de ilan edilecekti. İrlanda'nın paylaşımını resmen onaylayan İngiltere'yle İrlanda arasındaki sözleşme altı aydan daha kısa bir süre sonra, 6 Aralık'ta imzalanmıştı.

Milletler Cemiyeti, Balfour Bildirisi'nin maddelerini de kapsayacak biçimde Filistin'in İngiliz himayesine verilmesini, Şerif Hüseyin'in oğlu Faysal'ın İngilizler tarafından tahta geçirilerek Irak kralı ilan edilmesinden on bir ay sonra, 22 Temmuz 1922'de onayladı. (...)

Neredeyse aynı anda Sırlar ve Hırvatlar arasında savaş başladı. İrlanda'da kanlı ayaklanmalar patlak verdi, bir yandan da milliyetçi İrlandalılar kendi aralarında bölünmüşler ve iç savaş başlamıştı. 1930 yılından beri İngilizler Filistin'de, ülkelerinin bölünmesi ve "millî yurt" olarak Yahudilere verilmesi karşısında öfkelenen Arapların isyanıyla mücadele ediyordu. (...)

Babamın dünyaya sunduğu savaş armağanları bunlardı.

ROBERT FISK, *Great War for Civilisation*¹

1. 1989 yılından beri *The Independent* gazetesinin temsilcisi olarak Beyrut'ta yaşayan ve Yakındoğu uzmanı olan Robert Fisk'in "Uygurluk İçin Büyük Savaş" adlı kitabı. (Ç.N.)

I

1

“Tarihteki büyük sarsıntıları
ancak tanrılar öngörebilir.”

ANONİM

Kahire, 9 Aralık 1956

“Hişam, dinle!” diye Teymur Lütü haykırdı, *France Observateur* gazetesini elinde sallayarak. “Dinle oğlum. Claude Bourdet adında birinin makalesi.”

“Her şey yolunda, öyle değil mi Sayın Başkan¹? Albay Nâsır yönetimi dimdik ayakta. Mısırlıların ve diğer Arap halklarının Fransa’ya karşı duyguları dün biraz limoni iken bugün nefrete dönüştü. Tüm Yakındoğu’da kısa süre sonra tek bir Fransız kurumu, tek bir Fransız okulu kalmayacak, kimse tek bir Fransız ürünü satın almayacak, tek bir teknisyenimize bile iş veren olmayacak. Artık tüm Arap ülkeleri Cezayirli asilere yardım edeceklerdir.

“Mısır’daki Fransızlar aptalca, haksızca ama kaçınılmaz bir tepkiye maruz kalacaklar. Pek çoğunun yaşamı paramparça olacak. Başkalarının verdiği zararın bedeli,

1. Guy Mollet.

onların malı mülküyle ödenecek. Her şey yolunda. Amerika Birleşik Devletleri, Fransa'yı dize getirmeye kararlı ve buna gücü de var. Mösyö Pineau'nun¹ bir an için yesherttiği bağımsızlık düşleri uçup gidiyor. Ruslar bile, Aras'lı küçük Bonaparte yerine Eisenhower'la muhatap olmayı tercih ediyor. Evet, her şey yolunda.”

Hişam hafifçe ellerini kaldırdı, sonra tekrar koltuğun kollarına bıraktı.

“Çok üzücü. Fransa için üzücü, Arap ülkelerindeki saygınlığı için üzücü. Hangi akla hizmet şu Mösyö Mollet böyle bir işe kalkıştı! İngiltere için neyse ne. O centilmenlerin geri zekâlı olduklarını biliyoruz. Ama ya Fransa?”

Teymur gözlüğünü çıkardı ve elini kırışık yanağında birkaç kez gezdirdi. Bu hareketi bir süredir çok sık tekrarlıyordu. Böylelikle zamanın izlerini mi silmeye çalışıyordu ki?

Nihayet cevap vermeye karar verdi:

“Cemal'in Süveyş Kanalı'nı millileştirme girişimini içlerine sindiremediler ve şu Anthony Eden² sersemının aklına uydular.”

“Kanalı millileştirme, evet!” diye karşılık verdi Hişam. “Güzel hamle! Ama pek de önemsiz olmayan bir ayrıntı var: Fransa ve Mısır arasındaki sözleşme zaten yakında son bulacaktı.³ Peki o halde? XIX. yüzyılın sömürgeci zihniyetiyle hareket edip savaş mı açılmalıydı? Daha da beteri! Bu emeli gerçekleştirmek için gizlice İsrail'le ittifak mı kurulmalıydı?”

Hişam cebinden Lucky Strike marka bir sigara paketi çıkarıp ikram edince, babası reddetti.

“Çok içiyorsun, yavrucuğum.”

“Yavrucuğum! Baba, otuz yaşındayım!”

“Ve yarbaylığa terfi ettin. Biliyorum.”

1. 1956-1958 arası dışişleri bakanı.

2. Bkz. *Yasemin Kokusu*.

3. Denizyolları işletme hakkını Mısır, 1869-1968 yılları arası 49 yıllığına Süveyş Kanalı Şirketi'ne devretmişti.

“Hem de bizzat Nâsır terfi ettirdi,” diye Hişam gülümseyerek vurguladı.

Kibriti çaktı.

“Ne olursa olsun, şu Fransız gazeteci çok ileri görüşlü olduğunu kanıtladı. Dün sabah, yabancı okulların kapatılması için yetkililerin talimat verdiklerini öğrendim, sağda solda Yahudi ve Hıristiyan ailelerin gidişinden söz ediliyor. Dendiğine göre, burada doğup nesillerdir burada yaşayan binlerce Yunanlı ve İtalyan da bavullarını toplamaya başlamışlar.”

Teymur Lütfi’nin gözlerinden kaygı verici bir ışıltı geçti.

“Yaptıkları akla yakın. İngiltere-Fransa-İsrail üçlüsünün şuursuzluğunun faturası onlara kesilecek diye korkuyorlar. Bu sürgün ortaya çıkarsa tam bir felaket olur. Mısır’ın bu on birinci yarası Hz. Musa’nın bile aklına gelmezdi.”¹

Hişam kuşkuyla dudak büktü.

“Baba, biraz abartmıyor musun?”

“Hayır, oğlum. Hatta gerçeğe daha yaklaşmadım bile. Bu cemaatler asırlardır ülkemizin refahına katkıda bulundular. Samimi bir çaba gösterdiler. Hatırla, XIX. yüzyılın ortasında Türklerin zulmünden kaçan Hıristiyan azınlıkların sığındıkları yer Mısır oldu. O günlerin Mısır’ında kitap ehli üç din arasında hoşgörü ve uyum vardı. Buraya göçer göçmez o azınlıklar bir tercih yapmak zorunda kaldılar: Ya Batılı ve Hıristiyan kalacaklar ya da Müslüman olacaklardı. Gel gör ki, üçüncü bir yol buldular: Arap milliyetçiliği.”

“Ciddi misin? Hıristiyanlar, Arap milliyetçiliğinin öncüsü mü oldu?”

“Evet evladım! Çünkü toplumla kaynaşmayı tercih ettiler. Yurt edindikleri ülkeyle bir bütün olmayı, onun

1. “On yara”, Hz. Musa’nın talepleri doğrultusunda Tanrı’nın Mısır halkına verdiği on cezadır, Tevrat’ın “Mısır’dan Göç” bölümünde bahsi geçer. Yahudilerin gitmesine izin vermediği için Firavun ve Mısır halkı birbiri ardından gelen on belayla karşı karşıya kalır. (Ç.N.)

gelişmesinde etkin bir rol üstlenmeyi, bunun yanı sıra dinsel kimliklerinden asla vazgeçmemeyi tercih ettiler. Kültürel ve politik açıdan yeniden yapılanma hareketi olan Nahda'nın¹ kökeninde de o aynı göçmenler vardır. Bugün pek çok Arap milliyetçisi önderin beslendiği kaynak, Yakınoğu'daki o Hıristiyanların günbegün oluşturduğu yenilikçi düşüncelerdir.”

“Yaklaşık on yıl önce Baas² partisini kuran ve bugün Suriye'nin dışişleri bakanlığı görevini yürüten Mişel Eflak'ın da o Hıristiyanlardan olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?”

“Eflak. Kesinlikle öyle.”

“Ama o adam pek tarafsız değil. Bir yerde okudum, Hıristiyan olmasına rağmen, İslam dininin, Arapları olabilecek en soylu dille, en parlak edebiyatla onurlandırdığını söylüyordu. Ayrıca ne Amerikalıların ne de Avrupalıların, biz Müslümanlarınkı kadar yüksek bir maneviyat düzeyine ulaşabileceklerini iddia ediyor. Tarafsızlıktan bir hayli uzak bir söylem.”

“Şunu belirtmeyi unuttun: Dinimize karşı onca hayranlığına rağmen, bizi Batı'yla giderek zıtlılaştırın çatışmada dinin bir sebep ya da bir silah olması fikrine her zaman karşı çıkmıştı. Her zaman laik bir devlet fikrini savunmuştu. Zaten...”

“Yemek hazır!”

Teymur başını kaldırıp, karısı Nur'a baktı ve gözlerinde bir özlem kıvılcımı çaktı. Teymur'un en iyi arkadaşı olan ağabeyi Ahmed Zülfikâr'la birlikte Gize'deki villaya

1. Arap rönesansı. Mehmed Ali Paşa'nın önderliğinde Mısır'da başlamış, daha sonra diğer Arap milletleri tarafından benimsenmiştir. Arap toplumundaki bu yenilenme hareketi, Osmanlı Devleti'ndeki Tanzimat hareketine paraleldir. (Ç.N.)

2. (Ar.) Diriliş, yeniden doğuş. Parti, tek ve büyük bir Arap milleti oluşturma amacıyla kurulmuştur. Hareketin ilk öncüleri Suriyeli düşünürler Ortodoks Mişel Eflak, Sünni Selahattin Bitar ve Alevi Zeki Arsuzi'dir. 7 Nisan 1947'de Şam'da toplanan ilk kongrede resmî bir nitelik kazanmıştır. Suriye, Irak, Ürdün, Lübnan, Yemen ve Sudan'da Baas partileri kurulmuştur ve bugün de varlıkları sürmektedir, ancak pek çoğu ilk kuruluş ideolojisinden uzaklaşmıştır. (Ç.N.)

ilk gelişi sanki dün gibiydi.¹ O günlerde daha yirmi dört ya da yirmi beş yaşındaydı. Esmer, siyah saçlı, nefes kesecek kadar güzeldi. Yaklaşık otuz yıl sonra bugün, güzelliğini mucizevi şekilde aynen koruyordu, ama Nur buna inanmıyordu. Kocasını arada bir hatırlattığında, her seferinde güler ve ona aynı Arap atasözünü cevap verirdi: Kuzgunu yavrusu anka görünür...

“Kardeşim geldi mi?” diye sordu Hişam koltuğundan kalkarken.

“On beş dakika önce telefon edip biraz geç kalacağını söyledi.”

Hişam hüzünlü bir sesle babasına hatırlattı:

“Onunla konuşacaksın baba, öyle değıl mi?”

Teymur soruyu duymazdan geldi ve yemek odasına doğru yürüdü.

* * *

Hayfa, aynı anda

Hüseyin el-Hüseyini yüzünü yıkadı, bir yandan kurulurken bir yandan da banyonun aynasında kendini inceliyordu.

Sert ve köşeli yüz hatları iradesini gösteriyordu, geniş ağız, kalın dudaklarıyla vahşi bir ifadesi vardı, saçları yıldızsız bir gece gibi simsiyahtı. Şaşırtıcı biçimde Abdülkadir el-Hüseyini’ye, adı sonsuza dek Filistinlilerin hafızasına kazınmış olan rahmetli babasına benziyordu. Sekiz yıl önce, direnişin bu kahramanı, Kastel köyündeki şiddetli çarpışmada Siyonist istilacıların kurşunlarıyla can vermişti.

Kastel yeniden bir Arap köyü olmuştu –kısa bir süre

1. Bkz. *Yasemin Kokusu*.

için–, ama Abdülkadir ölmüştü. Kahraman adam, son zaferinin ardından yamaçtan bir sedyede inmişti, çarpışmalarda sık sık önderlik ettiği köylüler ona eşlik ediyordu.

Hüseyin bir an hareketsiz kaldı, sanki aynada geleceğini okumak istiyor gibiydi. Yarın on sekiz yaşını kutlayacaktı. Savaşa ve halkının büyük bir kısmını göçe zorlayan o felaketlere rağmen eğitimi tamamlamıştı. *Nakba*, felaket demektir. Aralarından yedi yüz elli bin kişiyi zorunlu göçe sürükleyen trajediye Filistinliler bu adı vermişlerdi.

İyi bir öğrenciydi. Çalışkandı. Nablus Üniversitesi'nin kapıları ona açıldı; Kahire ve El-Ezher'in kapıları da öyle. Ama, bu gerçekten doğru bir seçim miydi? Duvarların ardına kapanabilir, sanki hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam edebilir miydi? Sanki Filistin kanayan bir yara değilmiş gibi. 1947 yılının o lanetli gününü unutulabilir miydi, o gün binlerce kilometre uzakta, New York'ta bir binada bir grup yabancı, vatanının büyük bir kısmını Siyonistlere armağan etmişti. 1948 yılında Araplara karşı kazandığı zaferden sonra İsrail devletinin şimdi, paylaşım planının öngördüğünden de geniş bir sahaya yayılmış olduğunu unutulabilir miydi? Mümkün değildi. Bir adamı ailesinden, çocuklarından vazgeçmeye zorlamaktan farkı yoktu bunun. Hüseyin'in damarlarında Abdülkadir'in kanı dolaşıyordu. Filistin kanı intikam istiyordu.

Lavabonun kenarına bıraktığı saatini taktı. Akreple yelkovan on iki otuzu gösteriyordu. Bir süreden beri Aşkelon-Hayfa, Batı Kudüs, Yizre Vadisi ve tüm Yukarı Ürdün Vadisi'ni kapsayan sahil şeridini kontrol altında tutan İsraili askerlere rastlamazsa, Gazze'ye gitmek için bol bol zamanı vardı. Giderken, Zeyd'e uğrayıp onu da alacaktı. Zeyd el-Kassam, manevi kardeşi, sırdaşıydı.

On yıl önce okul sıralarında başlayan dostlukları zaman içinde daha da güçlenmişti. Hüseyin'in bağlılık nedenlerinden biri, Zeyd'in de bir kahramanın oğlu olmasıydı: Filistin direnişinin önderlerinden biri olan İzzeddin el-Kassam, siyasi eylemin silahlı mücadeleden ayrı tutulamayacağını ilk söyleyen olmuştu. Suriye'de doğan İz-

zeddin Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra ülkesinde Fransız işgaline karşı mücadele etmişti. 1921'de bir Fransız mahkemesi tarafından ölüm cezasına çarptırılmış ama gizlice Filistin'e kaçmayı başarmıştı. Hayfa'ya gelir gelmez de İngiliz himayesine karşı direnişe önyak olmuştu, çünkü o himaye yönetiminin Siyonist hareketlerin Filistin topraklarına el koyması ve bir Yahudi devleti kurulması için zemin hazırladığını herkesten önce anlamıştı. İleriye görmüştü. Ve tüm kahramanlar gibi, kahramanca ölmüştü.

19 Kasım 1935'te adamlarıyla birlikte –yaklaşık iki yüz kişi– daha iyi silahlarla donatılmış, savaşa daha iyi hazırlanmış beş yüz İngiliz askeri tarafından Cenin yakınlarında kuşatma altına alındı. Herkes ona bu savaşın eşit şartlarda olmadığını, zaferinse imkânsız olduğunu söyledi. O da şöyle cevap vermekle yetindi: “Hiç önemi yok, ölümümüz halkımıza örnek olacaktır.” Ve ölüm randevuya geldi.¹

Doğal olarak Zeyd de kanında canında rahmetli babasının inançlarını taşıyordu ve bunları arkadaşı Hüseyin'e aktarmakta hiç zorluk çekmemişti. Bir hafta önce, ikisi kafa kafaya vermiş her zamanki gibi Filistin topraklarının geleceği hakkında konuşurlarken, Zeyd ona gizemli bir havayla şöyle bir teklifte bulunmuştu:

“Sana söyleyeceğim gün ve saatte benimle Gazze'ye gelmeye hazır mısınız?”

“Gazze mi? Oranın artık bizim elimizde olmadığını, savaştan beri kentin Mısır'ın kontrolünde olduğunu unuttun mu?”

“Özellikle de o yüzden,” diye karşılık vermişti Zeyd, “geleceğimiz orada hazırlanıyor, Müslüman Kardeşler sayesinde.”

Gerçekten de, 1948 savaşından beri, sefalet içindeki

1. İzzeddin el-Kassam'ın anısına, Hamas örgütünün silahlı kolu bugün “El-Kassam Tuğayları” adını almıştır. Batılı ülkelerin çoğunun resmî listelerinde terörist örgüt olarak kabul edilmektedir.

göçmenlerle dolu bu küçük toprak parçasında, Mısırlı Müslüman Kardeşler'in teşvikiyle Filistin'in politik bilinci filizlenmeye başlamıştı. Yeşermeye başlayan tek güç olmasa da, gerek göçmen kamplarının gerekse varlıklı kentlilerin gözünde "Kardeşler" en kararlı olanıydı. Filistinli komando *fedaiyan*¹ da, yeni kurulan İsrail devletine karşı mücadeleye yine o bölgede başlamıştı.

"Zaten Filistin İngilizler tarafından da işgal edilmemiş miydi? Bu durum, babalarımızın savaşmasına engel oldu mu?" diye eklemişti Zeyd.

"Ya İsraililer?" diye kaygıyla sormuştu Hüseyin, "Nasıl atlatacağız?"

Zeyd yumruğunu masaya vurmuştu.

"*Halas!* Bitti! Teklifimi unut!"

Zeyd böyleydi, sanki demirden yapılmıştı. Birileri ya onunla gelecekti ya da gelmeyecekti.

"Kabul. Seninle geleceğim," diyerek boyun eğmişti Hüseyin. "Ama en azından bana nedenini söyler misin?"

Zeyd bir süre sustuktan sonra tımtıraklı bir sesle açıkladı:

"Bir adamla, seni bir adamla tanıştıracam. Bizi kurtaracak, kararlı bir adam."

"Adı ne?"

O zaman Zeyd işaretparmağını dudaklarına götürmüştü.

"Şunu asla unutma: Söylemediğin sözlerin efendisisin; ağzından çıkanlarınsa kölesisin."

Kahire, aynı sıralarda

Kâhya Said iriyarı bir Nübyeliydi, ipek cellabesine bürünmüş, servise henüz başlamıştı ki, Hişam'ın kardeşi Fadıl yemek odasının kapısında belirdi.

1. (Ar.) Gerilla savaşı yürüten Filistinli mücahitler.

Gilbert Sinoué'den YASEMİN KOKUSU'nun devamı

TAŞLARIN ÇIĞLIĞI

Geldiğim yerde, yarın bir gün, insan hiçkırıklarının yerine taşların çıığı duyulacak.

Gilbert Sinoué'nin Ortadoğu'nun yakın tarihini fon olarak kullandığı ikilinin son kitabı *Taşların Çıığı*, Nâsır'ın Mısır'da yönetime el koyduğu 1956 yılıyla, barış yanlısı Yitshak Rabin'in fanatik bir Yahudi tarafından öldürüldüğü 1995 tarihi arasındaki zaman dilimini kapsıyor. Kırk yıllık bu süreçte bir yanda savaşlar, ekonomik bunalımlar, yükselen diktatörlükler ve terör eylemleri, bir yanda da kayıplara, acılara, yoksulluğa rağmen yaşama tutunan, özgürlük mücadelesi veren, barışa, dostluğa ve aşka inanan sıradan insanların sıra dışı yaşamları akıp geçiyor...

Yasemin Kokusu'ndan tanıdığımız Mısırlı Lütfi, Filistinli Şahid, Yahudi Markus ve Iraklı El-Nidal ailelerinin, tarihin akışı içindeki yolculukları devam ediyor. Kuşaktan kuşağa bilinçlenen, mücadele veren, kimi zaman yenik düşen, kimi zaman da dört elle yaşama ve aşka sarılan bu ailelerin bireyleri kendi yollarında giderken, Ortadoğu'daki yangın da sürüyor.

Taşların Çıığı tarihsel gerçekleri sakınmadan anlatan bir roman. Yazar, tarih sahnesinde başrol oynamış politikacıların siyasetlerini, son bulmayan savaşları ve iktidar mücadelelerini, tek tek bireylerin yaşamlarıyla iç içe, incelikle dokuyarak, destan zenginliğinde bir roman kaleme almış.

Kapak resmi: JEAN-LÉON GÉRÔME

ISBN 978-975-07-1392-7

9 789750 713927